

Sygnatura akt: XI GC 1523/19

Sprawa rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 20 sierpnia 2019 roku powód S. C. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej (...) D. W., S. (...) spółki jawnej z siedzibą w (...) kwoty 3.633,34 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 5 stycznia 2017 roku oraz kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z pozwaną umowę sprzedaży, na mocy której zobowiązał się do przeniesienia własności rzeczy w postaci bydła, a pozwana zobowiązała się do odbioru rzeczy i zapłaty ceny. Powód wskazał, że z tytułu umowy wystawiła pozwanej fakturę VAT na kwotę 3.633,34 zł z terminem płatności wyznaczonym na dzień 4 stycznia 2017 roku, której pozwana nie uregulowała. Powód podniósł, że dochodzi tej kwoty wraz ze odsetkami liczonymi od dnia 5 stycznia 2017 roku.

W dniu 24 września 2019 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt XI GNe 2687/19).

Pozwana wniosła sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w związku z podniesionym zarzutem przedawnienia. Powód wskazał, że roszczenie przedawniło się z dniem 15 grudnia 2018 roku – po upływie dwuletniego terminu określonego w art. 554 k.c.

W piśmie przygotowawczym z dnia 21 listopada 2019 roku powód wskazał, że dwuletni termin przedawnienia przewidziany art. 554 k.c. nie będzie miał zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż przepis ten dotyczy ściśle określonych podmiotów i przedmiotów sprzedaży, zaś pozostałe roszczenia przedawniają się na zasadach ogólnych. Powód wskazał również, że uwzględniając termin dwuletni i datę wymagalności faktury (4 stycznia 2017 roku) – roszczenie przedawniłoby się dopiero z dniem 31 grudnia 2019 roku, gdyby bieg przedawnienia nie został przerwany wytoczeniem powództwa w dniu 20 sierpnia 2019 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód S. C. prowadzi działalność rolniczą pod nazwą Gospodarstwo (...). Pozwany (...) D. W., S. (...) spółka jawna z siedzibą w (...) prowadzi działalność gospodarczą w zakresie przetwarzania, produkcji i sprzedaży hurtowej mięsa i żywych zwierząt.

W zakresie swoich działalności strony zawarły w dniu 14 grudnia 2016 roku umowę sprzedaży mającą za przedmiot bydło.

Strony określiły cenę na 3.364,20 zł netto (3.633,34 zł brutto).

Z tytułu sprzedaży powód wystawił w dniu 14 grudnia 2016 roku fakturę VAT z terminem płatności do dnia 4 stycznia 2017 roku.

Bezsporne

Pozwana nabyła towar w postaci krów objęty fakturą z dnia 14 grudnia 2016 roku. Towar został jej wydany. Cena nie została zapłacona.

Bezsporne, a nadto dowód:

- oświadczenie k. 11,

Pismem z dnia 28 czerwca 2019 roku powód wezwał (...) D. W., S. (...) spółkę jawną z siedzibą w (...) do zapłaty kwoty stanowiącej należność za sprzedany towar.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 13.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził zapłaty kwoty 3.633.34 zł objętej fakturą z dnia 14 grudnia 2016 roku wystawionej przez powoda S. C. z tytułu sprzedaży bydła z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 5 stycznia 2017 roku oraz kosztami postępowania.

Podstawę prawną roszczenia strony powodowej stanowił zatem przepis art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Do zawarcia umowy sprzedaży konieczne jest objęcie oświadczeniami woli jej stron postanowień, z których wynikać będzie zobowiązanie sprzedawcy do przeniesienia na kupującego własności rzeczy i jej wydania oraz zobowiązanie kupującego do zapłaty sprzedawcy ceny i odbioru rzeczy. Postanowienia te stanowią essentialia negotii umowy sprzedaży. Roszczenie o zapłatę zostało zatem przez powoda skutecznie wykazane – oświadczenie z dnia 14 grudnia 2016 roku nie pozostawia wątpliwości co do woli strony pozwanej i powstaniu obowiązku zapłaty ceny.

Pozwana zaś, poza zarzutem przedawnienia, nie sformułowała żadnych twierdzeń lub zarzutów, które mogłyby zasadność żądania powoda zakwestionować. W tej sytuacji – przy wykazaniu przez powoda podstawy żądania, obrona pozwanej polegająca na prostym zakwestionowaniu wszystkich twierdzeń i dowodów, nie mogła odnieść oczekiwanego przez nią skutku. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W świetle reguły procesowej zawartej w art. 232 k.p.c. strony są natomiast obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Skoro pozwana nie przedstawiła i nie wykazała faktów niweczących roszczenie powódki, powództwo należało uwzględnić.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia w oparciu o art. 554 k.c. stanowiącym o dwuletnim terminie przedawnienia dla roszczeń z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczeń rzemieślników oraz roszczeń prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych.

Sprzedaży bydła w niniejszej sprawie nie można zaklasyfikować jako sprzedaży w zakresie działalności przedsiębiorstwa, gdyż powód jako osoba fizyczna prowadząca działalność rolniczą nie prowadzi jednocześnie przedsiębiorstwa. Nie ma podstaw do uznania także, że mamy do czynienia z działalnością rzemieślniczą. Co więcej, w orzecznictwie przyjęto, że art. 554 k.c. nie dotyczy roszczeń przysługujących rolnikom indywidualnym (uchwała SN z dnia 29 listopada 1977 r., III CZP 93/77, OSNCP 1978, nr 8, poz. 133) i choćby z tego powodu należało uznać, że zarzut pozwanej jest chybiony i niezasadne jest skorzystanie z przepisu art. 554 k.c.

Podkreślenia wymaga dalsza treść przepisu stanowiąca, że niezależnie od charakterystyki podmiotów określonych tym przepisem, krótszy termin przedawnienia dotyczyć będzie sprzedaży jedynie dóbr, które zostały enumeratywnie w nim wymienione – tj. płodów rolnych i leśnych. Nie ulega wątpliwości, że bydło, a ściślej krowy objęte niniejszym sporem nie należą do płodów rolnych, a tym bardziej płodów leśnych.

Marginalnie należy dodać, że choć pojęcie „płodu rolnego” nie zostało oficjalnie zdefiniowane ani w polskim, ani wspólnotowym prawodawstwie, to w wykładni ministerialnej wskazuje się, że „płodami rolnymi w powszechnym rozumieniu są produkty przyrody nieożywionej uzyskane z prowadzenia upraw, tzn. korzeni, bulw, kłaczy, łądyg,

liści, kwiatostanów, owoców i nasion” (tak w odpowiedzi Ministerstwa Środowiska na interpelację nr (...) w sprawie szacowania szkód oraz wypłat odszkodowań za szkody w uprawach i plodach rolnych).

Skoro zaś niewłaściwym byłoby przyjęcie za podstawę art. 554 k.c., należy przywołać art. 118 k.c. wskazujący, w obecnym brzmieniu, trzyletni okres przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Odnosząc się do zarzutu sensu stricto należy wskazać, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. Skoro bowiem termin wymagalności roszczenia, zgodnie z przedstawioną fakturą VAT, przypadał na dzień 4 stycznia 2017 roku, a pozew – przerywający bieg przedawnienia - został złożony do tut. Sądu w dniu 20 sierpnia 2019 roku, to o upływie terminu przedawnienia nie może być mowy. Zgodnie z art. 118 k.c. przedawnienie roszczenia w niniejszej sprawie nastąpiłoby dopiero z dniem 31 grudnia 2020 roku.

Reasumując dotychczasowe ustalenia, przede wszystkim fakt dostatecznego wykazania istnienia wierzytelności po stronie powodowej w wysokości dochodzonej pozwem – w braku jakichkolwiek twierdzeń i dowodów przeciwnych – powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Dotyczy to również odsetek od należności objętej fakturą (art. 482 § 1 k.c.). Terminem wymagalności faktury był dzień 4 stycznia 2017 roku, zasadnym zatem było zasądzenie odsetek od dnia 5 stycznia 2017 roku. Ostatecznie zatem Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.633,34 zł zgodnie z żądaniem pozwu.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie I sentencji.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego sprawy Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów w postaci umowy sprzedaży i faktury z dnia 14 grudnia 2016 roku. Strona pozwana nie kwestionowała ich prawdziwości, a w ocenie Sądu nie budziły one w tym względzie żadnych wątpliwości.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania (punkt II sentencji wyroku) znajduje podstawę prawną w treści art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Mając na uwadze, że powództwo zostało uwzględnione w całości, zwrot kosztów postępowania należał się stronie powodowej w pełnym zakresie. Na koszty poniesione przez powódkę złożyły się opłata od pozwu w kwocie 100 zł, kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz kwota 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego na podstawie § 2 punkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sygn. akt XI GC 1523/19

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)